

[Ebba Strange]

sig, at de, der er bedst funderede i deres eget sprog og deres egen kultur, også klarer sig bedst i uddannelsessystemet og er bedst integrerede.

Vi kan naturligvis støtte, at der bliver gjort en større indsats på voksenuddannelsesområdet, det er udmærket, og vi er interesseret i, at man fastholder og videreudvikler uddannelse af flersprogede lærere, børnehavepædagoger, tolke og lignende. Jeg vil egentlig gerne spørge til tolkeundervisningen, for der er jo ingen penge sat af til det, og mit indtryk er, at den tolkeundervisning, som har fundet sted på handelshøjskolerne, tværtimod at være blevet forbedret i de seneste år er blevet forringet. Og mig bekendt gives der ikke fra staten noget tilskud til uddannelse af flersprogede børnehavepædagoger og skolelærere; det er noget, kommunerne, amterne og seminarierne selv må klare. Derfor vil jeg gerne spørge undervisningsministeren: Er der planer om en forstærket indsats på dette område? Det synes jeg også er interessant.

Det er jo en broget bunke, vi står med, men der er altså nogle ting, der er så alvorlige, at SF stemmer imod forslaget.

Birte Weiss (S):

Jeg er lidt overrasket over, at fru Ebba Strange kan tage afstand fra et regelsæt, som endnu ikke er lavet, et regelsæt, hvorom et meget bredt flertal her i Folketinget, alle partier minus SF og Fremskridtspartiet, udtrykkeligt siger ikke blot som en hensigtserklæring, men som en forudsætning, og jeg citerer fra betænkningen:

»Det forudsættes, at regelsættet udformes med respekt for gældende konventioner og lovgivning vedrørende ligebehandling, ikke-diskrimination og lignende.«

Så det forekommer mig at være en goddag, mand – økseskaft!-argumentation, når man ikke vil anerkende, at det er det, der er selve vores udgangspunkt.

Det grundsyn lå naturligvis også bag det oprindelige forslag. Det var – også både når det gælder boliger, og når det gælder den øvrige del af forslaget – ting, som skal omfatte både danskere og indvandrere. Fordi redeligheden i dette forslag i etnisk forstand er blevet anfægtet, har vi fundet det meget vigtigt, at det blev så stærkt understreget, som det er sket

her, i forhold til de punkter i forslaget, der er til særlig diskussion.

Fru Ebba Stranges påstand om, at nu går man hen og legaliserer Ishøjdommen, hører altså heller ikke hjemme i virkelighedens verden. Der er den helt afgørende forskel, at her siger vi, at hvis man ikke kan få den lejlighed, som man ellers ifølge reglerne skulle kunne få, skal man tilbydes en anden lejlighed af samme standard og størrelse.

Hvad er det så, der reelt er tale om? Ja, der er tale om, at her giver vi nogle flere muligheder til bl.a. indvandrere, end det har været tilfældet hidtil. Og den myte om, at indvandrere under alle omstændigheder kun ønsker at bo i nogle ganske bestemte bebyggelser, er jo ikke rigtig. Vi kender også ønsker fra indvandrernes egen side, de spørger også os, og det har de gjort igennem mange år: Hvorfor er det sådan, at anvisningsretten til hver fjerde ledigblevne lejlighed i det almennyttige boligbyggeri kun anvendes i forhold til bestemte bebyggelser og ikke til alle? Hvorfor skal vi ikke have den samme mulighed for at bo i egentlige danske områder, som danskfødte har? Så jeg finder den sammenligning med Ishøjdommen helt skæv.

Om behandlingen af forslaget i øvrigt vil jeg gerne takke partierne bredt for, at man er gået ind i dette besværlige arbejde. Jeg betragter det som et gennembrud i forhold til, at Folketinget nu tager sig sammen til at erkende, at der er nogle problemer, at det er et fælles ansvar, at vi løser dem, og at vi nu kommer ud af en situation, hvor der var en tendens til, at man sagde: Problemerne ser vi ikke, problemerne er vi derfor ikke i stand til at løse!

Jeg ser med glæde frem til, at vi får ændret både cirkulærer og lovgivning på de områder, hvor der er behov for det, i den kommende folketingssamling, så den tagen indvandrernes problemer alvorligt, som der her er tale om, endelig kan ske fyldest.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg synes, Folketinget har været meget længe undervejs med dette her, men nu er vi altså kommet så langt, og det er en tilkendegivelse af, at indvandrere er ligestillede borgere i dette land, at vi stiller krav til dem på samme måde, som vi gør til danskere; pligter og rettigheder følges nu engang ad. Det er en del af den måde, vi opfatter det danske demokrati på, og derfor er det en god dag for dansk indvandrerpolitik.